

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **TUSPO CO. s.r.o.**, IČO: 080 20 370, se sídlem Kaprova 42/14, Praha 1, zast. Mgr. Ing. Martinou Zoubkovou, advokátkou, se sídlem Pod Všemi svatými 421/10, Plzeň, proti žalovanému: **Hasičský záchranný sbor Pardubického kraje, krajské ředitelství** se sídlem Teplého 1526, Pardubice, proti vyrozumění žalovaného ze dne 2. 7. 2024, č. j. HSPA-1812-3/2024, o přešetření způsobu vyřízení stížnosti žalobce, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích ze dne 7. 8. 2024, č. j. 52 A 36/2024-28,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalovaný v záhlaví označeným přípisem žalobce vyrozuměl o přešetření způsobu vyřízení jeho stížnosti ze dne 2. 1. 2024 tak, že tato stížnost žalobce byla vyřízena v souladu se zákonem a věcně správně.

[2] Žalobce proti tomuto vyrozumění podal žalobu, v níž je označil za rozhodnutí správního orgánu a navrhl jeho zrušení. Krajský soud nadepsaným usnesením žalobu pro nepřípustnost odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 70 písm. a) s. ř. s., neboť dospěl k závěru, že uvedené vyrozumění není rozhodnutím podle § 65 odst. 1 s. ř. s.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Proti tomuto usnesení krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) **kasační stížnost**. Z § 65 odst. 1 s. ř. s. podle stěžovatele vyplývá, že soudnímu přezkumu nemusí podléhat pouze rozhodnutí, nýbrž také jakýkoli úkon správního orgánu, kterým je stěžovatel zkrácen na svých právech. Úkonem se přitom v obecné rovině myslí jakékoli jednání správního orgánu, které má právní relevanci. Stěžovatel je předním poskytovatelem služeb požární bezpečnosti staveb a požární ochrany firem. Správní orgán nesprávně, a tudíž nezákonně, vydal zamítavé závazné stanovisko, což následně „posvětil“ orgán vyřizující stížnost stěžovatele a poté i krajský soud. Tímto postupem dochází k řetězení negativních zásahů do práv stěžovatele. Stěžovatel vypracoval požárně bezpečnostní řešení v souladu s právními předpisy a technickými normami, avšak kvůli žalovanému a krajskému soudu nelze přikročit k požadované změně užívání části stavby. Tím je zasahováno do práva stěžovatele na dobrou pověst. V průběhu vyřizování opakovaných stížností stěžovatele se jeho námitkami správní orgán téměř nezabýval a omezil se na konstatování, že postup správního orgánu je po právní stránce v pořádku. Zcela tak rezignoval na základní zásady činnosti správních orgánů. Krajský soud nesprávně posoudil povahu vyrozumění, když tvrdí, že jej nelze přezkoumat ve správním soudnictví.

[4] Žalovaný se ve **vyjádřeních ke kasační stížnosti** ze dne 13. 9. 2024 a 24. 9. 2024 ztotožnil s posouzením věci krajským soudem. Stěžovatel v kasační stížnosti opomenul zmínit, že původní nesouhlasné závazné stanovisko bylo nahrazeno souhlasným závazným stanoviskem, na základě kterého a dalších závazných stanovisek dotčených orgánů bylo v dané věci vydáno rozhodnutí o změně užívání stavby. Žalovaný postupoval v souladu s § 46 odst. 2 vyhlášky č. 246/2001 Sb. Stěžovatel využil možnost podat opakovaně žádost o vydání závazného stanoviska. Opravil nedostatky v požárně bezpečnostním řešení v souladu s požadavky žalovaného jako orgánu státního požárního dozoru a žalovaný vydal souhlasné závazné stanovisko. Z důvodu vydání tohoto souhlasného stanoviska se podání (stížnost) žalobce ze dne 4. 4. 2024 a potažmo i vyrozumění, jímž na něj žalovaný reagoval, staly bezpředmětnými. V době podání žalobce ze dne 4. 4. 2024 měl již stěžovatel k předmětné stavbě od 20. 3. 2024 souhlasné závazné stanovisko. Přesto žalovaný jeho stížnost přešetřil, zabýval se jeho připomínkami a vydal dané vyrozumění. Nic nebrání tomu, aby bylo přikročeno ke změně užívání části stavby, neboť dne 20. 3. 2024 bylo vydáno souhlasné závazné stanovisko.

[5] Stěžovatel v **replíce** k vyjádření žalovaného uvedl, že podal žalobu proti závaznému stanovisku, která byla odmítnuta usnesením Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 6. 8. 2024, č.j. 52 A 35/2024-27. Souhlasné závazné stanovisko bylo vydáno na jiné požárně bezpečnostní řešení. Stížnost stěžovatele ze dne 4. 4. 2024 a také napadené vyrozumění tudíž nebyly bezpředmětnými. Souhlasné závazné stanovisko nemohlo ovlivnit postavení stěžovatele, a tedy jeho existenci nelze v posuzované věci zohlednit. Žalovaným vyžadovaným doplněním nedostatků vznikla stěžovateli škoda. Žalovaný ve všech svých rozhodnutích porušil zásadu služby veřejnosti a s ní související zásadu poučovací. Pokud žalovaný zjistil nedostatky požárního řešení, měl stěžovatele vyzvat k nápravě. Tím, že žalovaný takto nekonal, zkrátil stěžovatele na jeho právech.

III. Posouzení kasační stížnosti

[6] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátkou. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Z provedené rekapitulace je zřejmé, že v posuzované věci se jedná o posouzení, zda je správný názor krajského soudu, že vyrozumění žalovaného nezasahuje do práv stěžovatele.

[9] Nejvyšší správní soud zjistil ze spisu žalovaného následující. Dne 30. 11. 2023 vydal Hasičský záchranný sbor Pardubického kraje jako dotčený orgán na úseku požární ochrany k žádosti stěžovatele o vydání závazného stanoviska k projektové dokumentaci nesouhlasné závazné stanovisko č. j. HSPA-3119-3/2023, které odůvodnil nesouladem předloženého požárně bezpečnostního řešení s právní úpravou. Stěžovatel následně podal stížnost ze dne 2. 1. 2024 proti postupu správního orgánu podle § 175 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, spolu se žádostí o vyrozumění o způsobu vyřízení, kterou žalovaný ve vyrozumění ze dne 26. 2. 2024, č. j. HSPA-547-3/2024, neshledal důvodnou. Stěžovatel poté dne 4. 4. 2024 podal další stížnost proti postupu správního orgánu, kterou žalovaný posoudil jako žádost dle § 175 odst. 7 správního řádu o přešetření způsobu vyřízení stížnosti ze dne 2. 1. 2024 a reagoval na ni napadeným vyrozuměním.

[10] Otázkou, zda vyrozumění o přešetření stížností podle § 175 odst. 7 správního řádu podléhá soudnímu přezkumu, se již Nejvyšší správní soud zabýval. Ve shodě s krajským soudem Nejvyšší správní soud poukazuje na bod 12 rozsudku zdejšího soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 3 As 269/2017-44, v němž konstatoval, že „*přípisy o vyřízení stížnosti podle § 175 odst. 5 a 7 správního řádu nejsou správními rozhodnutími podle § 65 odst. 1 s. ř. s. a žaloba proti nim je s ohledem na § 70 písm. a) s. ř. s. nepřípustná.*“ Také z dalších rozsudků zdejšího soudu vyplývá, že vyřízení stížnosti, resp. prošetření vyřízení stížnosti dle § 175 odst. 7 správního řádu není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. V bodu 16 rozsudku ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 235/2015-26, zdejší soud konstatoval, že „*ustanovení § 175 správního řádu tedy samo o sobě neukládá správnímu řádu povinnost vyrozumět stěžovatele o výsledku prošetření stížnosti. Pokud o to stěžovatel požádá, pak by měl být vyrozuměn, rozhodně však toto vyrozumění není možné považovat za rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení, aby se ho mohl domáhat nečinností žalobou (obdobně platí i dle § 97 zákona o Policii).*“ V rozsudku ze dne 2. 12. 2015, č. j. 1 As 134/2015-36, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že vyřízení stížnosti dle § 97 zákona o Policii, ani stížnosti dle § 175 správního řádu není rozhodnutím dle § 65 s. ř. s., když mimo jiné v bodu 22 konstatoval,

že „institut stížnosti, resp. podnětu ke kontrole dle § 97 odst. 1 zákona o PČR, jehož stěžovatelé využili, vykazuje podobné rysy jako stížnost dle § 175 s. ř., jež je „pouhým podnětem pro správní orgán např. k provedení úkonů v rámci služebního dohledu ... a stěžovatel nemá právní nárok, aby na základě jeho stížnosti byly provedeny určité dozorcí nebo jiné úkony.“ (srov. Hendrych, D. a kol. Správní právo. Obecná část. 7. Vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, s. 688).“ V bodu 25 navázal, že „žalobou napadené akty žalovaných nezasahují do právní sféry žalobců. Nejde o jakkoliv formalizovaná rozhodnutí, zároveň na ně nelze pohlížet ani jako na rozhodnutí v materiálním slova smyslu. Krajský soud je takto posoudil a zcela v souladu s právní úpravou i judikaturou žalobu odmítl.“

[11] V návaznosti na výše uvedené Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud nepochybil, když žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. z důvodu kompetenční výluky uvedené v § 70 písm. a) téhož zákona, podle kterého jsou ze soudního přezkoumání vyloučeny úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími.

[12] Argumentaci stěžovatele, že vydáním předmětného vyrozumění byl zkrácen na svých právech, Nejvyšší správní soud nepřisvědčil, neboť z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatel zkrácení na svých právech spatřuje především ve vydání nesouhlasného závazného stanoviska, které však není v posuzované věci předmětem řízení. Stěžovatelem zmíněná nemožnost přikročit k požadované změně užívání části stavby a s tím související stěžovatelem tvrzený zásah do jeho dobré pověsti není pro posouzení věci relevantní, neboť nesouvisí s tím, zda vyrozumění žalovaného podléhá soudnímu přezkumu. Jelikož vyrozumění žalovaného nepodléhá soudnímu přezkumu, nezabýval se již Nejvyšší správní soud stěžovatelem namítanými procesními vadami postupu správního orgánu.

[13] Pro úplnost Nejvyšší správní soud uvádí, že vzhledem k tomu, že vyrozumění o způsobu vyřízení stížnosti nezasahuje do práv stěžovatele (resp. dle cit. judikatury nezasahuje do právní sféry stěžovatele), nemohl by se stěžovatel ochrany proti němu domáhat ani zásahovou žalobou podle § 82 s. ř. s. Jak opakovaně vysvětlil rozšířený senát NSS (rozsudky ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009-113, č. 2434/2011 Sb. NSS, a ze dne 15. 12. 2020, č. j. 2 As 8/2018-76, č. 4139/2021 Sb. NSS), dosáhnout soudní ochrany proti negativnímu závaznému stanovisku dotčeného orgánu lze pouze prostřednictvím jeho napadení v rámci odvolání proti jej subsumujícímu rozhodnutí správního orgánu (stavebního úřadu) dle § 149 odst. 5 správního řádu a následně podáním žaloby proti rozhodnutí odvolacího orgánu proti rozhodnutí založenému na závazném stanovisku. To ostatně vysvětlil NSS stěžovateli též v rozsudku ze dne 26. 11. 2024, č. j. 7 As 213/2024-54, kterým zamítl kasační stížnost stěžovatele proti usnesení, kterým krajský soud odmítl žalobu proti závaznému stanovisku žalovaného č. j. HSPA-3119-3/2023. Tento postup nelze obejít podáním stížnosti a žádosti o její prošetření dle § 175 správního řádu.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[14] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými všechny stěžovatelem uplatněné námitky, kasační stížnost je proto nedůvodná. Nejvyšší správní soud tedy dle § 110 odst. 1

pokračování

věty druhé s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[15] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. února 2025

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu